

Met heel veel moeite slaagde men er in, een aantal militaire eenheden te formeren. Naast de Binnenlandse Strijdkrachten die volgens een Londense opgave begin mei '45 6 bataljons Stoottroepen en 2 bataljons Bewakingstroepen telden (er waren méér Bewakingstroepen, maar daarop komen wij pas in de volgende paragraaf terug), kwamen tot stand: 11 *light infantry battalions*, 2 pioniergroepen, 1 compagnie politietroepen, 5 transportcompagnieën, 2 geniecompagnieën alsmede 6 compagnieën technische troepen. Die technische troepen werden toegevoegd aan de grote door het Militair Gezag opgerichte organisatie die hulp zou gaan bieden in de hongerprovincies – de overige eenheden waren in eerste instantie voor *Shaef* bestemd. Die overige eenheden hadden in totaal een sterkte van ca. veertienduizend man. Dat betekende dat begin mei '45 het niveau van de *Shaef-requirements* (ruim vijftigduizend man) nog bij lange na niet was gehaald (er kon natuurlijk aanvulling komen uit Nederland benoorden de grote rivieren) en dat van de oorlogsvrijwilligers (begin december '44 naar schatting achttienduizend en daar zullen nog wel enkele duizenden zijn bijgekomen) velen nog in het geheel niet waren opgeroepen, zulks tot hun grote ergernis.

De uitrusting van de gevormde eenheden was primitief. Zware wapens bezaten zij niet. Ook de uniformen en het schoeisel waren onvoldoende. Per man werden door *Shaef* slechts één uniform (vaak een uniform die van een slechte kwaliteit stof was gemaakt) en één paar schoenen verstrekt. 'Wanneer', aldus van Ojen in zijn werk over de Binnenlandse Strijdkrachten (wat hij schrijft, geldt ook voor de overige eenheden),

'schoenen in reparatie moesten worden gegeven, konden de betrokkenen geen dienst doen met het gevolg dat de uitrukkende sterkte van een onderdeel dikwijls ver beneden de organieke sterkte bleef. De gezondheidstoestand werd vooral in tijden van regenval ongunstig beïnvloed, omdat niet van kleding verwisseld kon worden . . . Het kwam voor dat soldaten weigerden met verlof te gaan omdat zij zich (slecht gekleed) niet bij hun familie wilden vertonen. Verlofgangers trachtten soms van kameraden beter uitzierende uniformen te lenen tegen een beloning in sigaretten.¹

Men kan aan deze feiten moeilijk een andere conclusie verbinden dan dat de Geallieerde regeringen en *Shaef* zich weinig moeite gaven, een behoorlijke Nederlandse krijgsmacht te formeren en dat de Nederlandse autoriteiten onvoldoende invloed hadden om die regeringen en *Shaef*

¹ Van Ojen: *De BS*, p. 831.